

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljár felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Pintér P. Zoltán ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. április 24. napján meghozott, 22.P.20.245/2005/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15.000 (tizenötezer) forint kereseti illetéket, az alperest pedig, hogy 39.000 (harminckilencezer) forint kereseti és fellebbezési illetéket fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Ezt meghaladóan a peres felek a költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, amikor azt állította, hogy vagyonkimentésre törekszik, jogkörét túllépve intézkedik. A jogsértés miatt 500.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint személyhez fűződő jogsértést nem követett el, és vitatta azt is, hogy magatartásával összefüggésben a felperest kár érte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperes jóhírnevét megsértette, amikor 2004. év során őt olyan hamis színben tüntette fel e-mailben, mint aki vagyonkimentésre törekszik. Kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 Ft nem vagyoni kártérítést és 6.000 Ft lerótt illetéket mint perköltséget. Az egyéb költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik. Feljogosította továbbá a

felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően a Fővárosi Illetékhivatal jogutódjától 14.700 Ft illetéket visszaigényeljen.

Az ítélet indokolásában a Ptk. 75. §-a és 78. §-a alapján elsőként azt vizsgálta, hogy történt-e olyan magatartás az alperes részéről, amely a felperes jóhírnevét sértette. A becsatolt

e-mail alapján megállapította, hogy az alperes legalább egyszer, de annak tartalma szerint több alkalommal is azt állította, hogy a felperes november 23-án jogsértő magatartást tanúsított. Az alperes utalt arra, hogy azért van szükség az értesítésre, mert felmerült a lehetősége annak, hogy a felperes a cég hátrányára vagyonskimmentést végez. ... és ... tanúvallomása és az e-mail szövege alapján azt állapította meg, hogy a felperest olyan hamis színben tüntette fel az alperes az e-mailben, mint aki vagyonskimmentésre törekszik. A szavak nyelvtani értelme és a szövegkörnyezet alapján az olvasóban azt a képzetet idézte elő, hogy a felperes leváltására vagyonskimmentő magatartása miatt került sor. Ezen burkolt tényállítás valóságtartalmát az alperes nem tudta bizonyítani, figyelemmel a felszámoló vallomására is, holott ebben a körben a Pp. 164.

§-a alapján őt terhelte a bizonyítási kötelezettség.

A nem vagyoni kártérítés körében azt állapította meg, hogy a felperesi bizonyítás nem vezetett eredményre, a kihallgatott tanúk vallomása alapján nem lehetett azt megállapítani, hogy milyen körben vált ismerté az alperesi levél, milyen hátrányok érték a felperest, ugyanakkor köztudomásúnak tekintette azt az elsőfokú bíróság, hogy egy gazdálkodó szervezet életében válságot okoz a vezető személye körül kialakult bizonytalanság, megnehezíti a vezető munkáját, ha bizalmatlanság veszi körül. Ennek a helyzetnek a kialakulásában közrehatott az alperesi magatartás, ezért az emiatt bekövetkezett kár megfizetésére köteles. Ennek összegszerűségét pedig 100.000 Ft-ban találta megalapozottnak.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását kérte elsődlegesen akként, hogy mellőzze a másodfokú bíróság a jogsértés megállapítását és az alperes kártérítésre kötelezését, másodlagosan mellőzni kérte az alperes kártérítés fizetésére kötelezését, harmadlagosan pedig kérte, hogy a másodfokú bíróság mérsékelje a kártérítés összegét. Fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy a felperes azt bizonyította az eljárás során, hogy az alperes egy esetben a becsatolt e-mailben tett olyan kijelentést, miszerint vagyonskimmentésre törekszik a felperes. A jogsértő magatartás tanúsításának több alkalommal való megtörténte a kártérítés megítélhetőségét és mértékét befolyásolja. Hivatkozott arra, hogy az e-mail szövege „a mai naptól” minősített bizonyos jogügyleteket vagyonskimmentésnek. Előadta, hogy a ... elleni felszámolási eljárás 2004. november 24-én megkezdődött, ezért az adott figyelemfelhívás a többségi tulajdonos helyzetéből adódó felelős magatartás, nem pedig jogsértés. Kifejtette, hogy az e-mail helyes értelmezése szerint az alperes azt közölte a címzettel, hogy megvonta a felperestől a bizalmat, és ennek következtében minősítette a cég vagyontárgyaira vonatkozó felperesi jövőbeli jogügyleteket vagyonskimmentésnek. Álláspontja szerint ez a közlés nem tekinthető tényállításnak, mert jövőbeli jogügyletekre vonatkozott a nyilatkozat. Az alperesi minősítésnek bele kell férnie az Alkotmánybíróság határozataiban tágran értelmezett véleménynyilvánítási szabadság körébe. A felperes nem tett eleget azon bizonyítási kötelezettségének, hogy az alperes magatartás folytán kár érte. A köztudomásúnak ismert tényekre hivatkozás esetén a bíróságnak figyelmeztetni kellett volna ezen tényekre a tárgyaláson a feleket. Utalt arra, hogy a köztudomású tények potenciális kárveszély bekövetkeztének és nem a kár bekövetkeztének a bizonyítására

alkalmasak. Ha valakit kár is ért, az nem a felperes, hanem a részvénytársaság volt, az elsőfokú ítélet indokolása is erre utal. Amennyiben a kártérítésre okot adó helyzet be is következett, annak oka az volt, hogy 2004. november 23-i közgyűlésen a felperest vezérigazgatói pozíciójából leváltották, tehát az alperesi jogsértő magatartás nem tekinthető a kárként értékelt helyzet kialakulása releváns okának. Hivatkozott ... tanúvallomására, amely ellentmond a felperes állításának, miszerint magyarázkodnia kellett, illetve a felperest bizalmatlanság vette körül. A kártérítés összegének mérséklését arra alapította, hogy a „minősíték” kifejezés szubjektív értékítéletre utal, illetve hogy ezt egy személyhez juttatta el csupán az alperes.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét csupán a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban kizárólag a személyhez fűződő jogsértéssel és a nem vagyoni kártérítési igénnyel foglalkozott. Ebben a körben eljárva megállapította, hogy az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése, valamint a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a perben rendelkezésre álló adatokból helytállóan állapította meg a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését. A becsatolt e-mailből kitűnően az alperes azt 2004. november 27-én küldte meg a címzettnek. Ebben az alperes azt fogalmazta meg, hogy a felperestől 2004. november 23-án elkövetett jogsértő magatartása miatt megvonta bizalmát, és ettől a naptól minden átutalást, amit a felperes ír alá, vagyonkimentésnek minősít. Ugyanígy minden vagyonelem eladást, vagy más módon történő ingyenes vagy visszerhes elidegenítést vagyonkimentésnek tart. Az e-mail szövegéből megállapítható, hogy más partnereknek is elküldte a nyilatkozatot, hiszen abban az szerepel, hogy valamennyi partnerbankot és általa ismert nagyobb partnert értesített erről.

A Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján azt kellett megvizsgálni, hogy az állítás megfelel-e a valóságnak, avagy valótlan tartalmat hordoz, illetve a valóságot hamis színben tünteti-e fel. Ebben a körben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség. Az alperes hivatkozott arra, hogy az e-mail szövege véleményét tartalmazta, ezért a jogsértés megállapítására nem kerülhet sor, másrészt pedig arra utalt, hogy a cég a részvénytársaságnál néhány 100.000 Ft-os tartozás miatt került sor a felszámolási eljárás elrendelésére, és a tartozások ellenére a felperes új céget kívánt alapítani, mindezekre alapított véleményét közölte az e-mailben.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a kérdésben, hogy az alperes a perben nem tudta bizonyítani a közlés valóságtartalmát, illetve hogy ezen következtetését valós tényekre alapította. Az eljárás során tanúként meghallgatott ... felszámolónak teljes körűen ismernie kellett a ... iratait, mivel a felszámolási eljárást ő bonyolította le. A tanú vallomása szerint azonban jelentős értékvesztés, vagyonvesztés nem volt kimutatható a cégnél nem volt olyan adat vagy magatartás, amely alapján az lenne állítható, hogy a felperes vagyonkimentésre törekedett volna. Nem volt valós az az alperesi hivatkozás sem a perben, hogy néhány 100.000 Ft-os tartozásról lett volna szó a felszámolás megindításakor, ugyanis a felszámoló nyilatkozata szerint 300 millió Ft-os kifizetetlen tartozás miatt került sor a felszámolási eljárás megindítására. Így tehát nem volt valóságalapja annak az alperesi közlésnek, hogy a felperes vagyonkimentésre törekedne,

és ezért hamis látszat keltésre alkalmas volt az e-mail megfogalmazása. Mindezekre tekintettel helytállóan került sor a jogsértés megállapítására, mivel az alperes hitelt érdemlően nem tudta alátámasztani az eljárás során azt, hogy a közlés objektív valósággalappal bírt.

A másodfokú bíróság a megítélt nem vagyoni kártérítés csökkentésére, illetve teljes mellőzésére nem látott okot.

A Pp. 163. § (1) bekezdése szerint a bíróság az általa köztudomásúnak ismert tényeket valószínűsítheti.

A Fővárosi Ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint egy operatív irányítást végző személy vonatkozásában egy részvénytársaság esetében ilyen kijelentés megtétele nyilvánvaló módon, köztudomásúan negatív megítélést von maga után, köztudomás szerint ez a tény további bizonyításra nem szorul. Ráadásul ezt a köztudomású tényt megerősítette a felszámoló és a felügyelő bizottsági tag tanúvallomása is. Ezért indokolt volt a nem vagyoni kártérítés megítélése és annak összegszerűsége sem tekinthető eltúlzottnak. Olyan körülményt az alperes a fellebbezésében nem adott elő, amely az elsőfokú bíróság által a Pp. 206. § (3) bekezdése szerint megállapított nem vagyoni kártérítés összegének felülmérlegelésére okot adott volna. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a negatív hatást nem zárja ki az, hogy eljárást nem folytattak le az ügygel kapcsolatban a felperessel szemben, hiszen hátrányként nem csupán ez jelentkezik a jogsértő közléssel okozati összefüggésben.

A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (2) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint határozott.

Budapest, 2008. január 24.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő